

„Já se také bojím,“ škytlo telátko.

„Neboj, dobře to dopadne,“ uklidňoval ho kozlík.

„A co myšky, neztratily se v tom lese?“ bály se myšky. „Kdepak, měly tam přece kamarády! Husa si je posadila na záda a na cestu jim kočka svítila očima!“ uklidnila je Mirka a hned pokračovala ve vypravování.

„Když už byla zvířátka celá zoufalá, vylétl kohout na strom a rozhlédl se po kraji. Klykvrý, vidím světýlko, honem všichni za mnou!“ Zvířátka se vydala za kohoutem a za chvíli došli k chaloupce ukryté ve smrkovém mlázi. Zvířátka nakoukla oknem dovnitř a tam u stolu seděli strašliví loupežníci. Na stole měli položené kudly a pistole a hráli karty. Mlátili s nimi do stolu, až se chaloupka třásla.“

„Ať tam zvířátka nechodí, prosím...“ kňourala vystrašená Broskvička.

„Neboj se, nepůjdou, zatím ne,“ slíbila Žofínka trochu záhadně.

„Kozel s kozou se chtěli pořádně podívat a strčili rohaté hlavy do okna. Okno se rozbilo a loupežníci v něm uviděli dva rohaté čerty. Lekli se a vyběhli ven, ale tam šlápli na kočku. Zatnula jim drápy do zad. Pes Raf se jim zakousl do nohavice. Býk nabral loupežnického velitele na rohy a vyhodil ho do vzduchu. Beran potrkal ty ostatní a husa s houserem je štipali do nohou. Kohout kloval loupežníky do hlavy. Kdo upadl, po tom prasátka dupala kopýtky. Byla to mela a loupežníci si mysleli, že se na ně sesypali všichni čerti. Dlouho neotáleli a utekli do lesa. Vrátit se do chaloupky je vůbec nenapadlo. Mysleli si, že se tam usadili samotní čerti. Zvířátkům zůstala chaloupka, usadila se v ní a bylo jim tam spolu dobře. Bez zlého hospodáře i bez zlých loupežníků.“

„A co myšky? Nešliapl na ně někdo v té pranicí?“ bály se myšky na kastrolu.

„Žádný strach! Myšky se schovaly do světnice pod lavici a vylezly, až když byli loupežníci pryč!“

„To udělaly dobře,“ oddychly si myšky.

„Tak a teď si tu pohádku zahrajeme jako divadlo. Třeba tady Ferda bude zlý hospodář a bude na zvířátka křičet a trápit je hladem,“ přidělila Ferdovi roli Mirka.

„Ne, já hospodář nebudu ani za nic! Nebudu zlý na zvířátka!“ ohradil se Ferda.

„Tak bude hospodář telátko,“ rozhodla Žofínka.

„To ani náhodou,“ rozlobilo se telátko, „nechci nikomu ubližovat!“

„Ať je hospodář Žofínka,“ navrhl Ferda, ale to se nelíbilo Žofince. Nikdo nechtěl být hospodář. I myšky zalezly zpátky pod kastrol, aby si na ně náhodou někdo nevzpomněl. Až jim poradila teta kráva: „A co kdybyste si zahráli až ten konec, jak spolu žili v lese v domečku a bylo jim tam dobře?“

To byl nápad! A tak si spolu hráli, jak bydlí v domečku, až se venku udělala tma a na dvoře se začaly ozývat hlasy: „Děti, domů! Už je večer! Večere čekají!“

„To byl ale nádherný den,“ vzdychla si Broskvička. „Tolik jsem se bála, a pak to tak krásně dopadlo!“

Nad dvorem se protrhly mraky a vykoukl měsíc. Brok se zhluboka nadechl čerstvého voňavého vzduchu a volal za dětmi: „Poslouchejte, slyšíte? Jaro ťuká na dveře!“